

Sygn. akt VII Ka 1067/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie w VII Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Tomkiewicz (spr.)

Sędziowie SO Dariusz Firkowski

SO Andrzej Żurawski

Protokolant st. sek. sądowy Katarzyna Filipiak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Janusza Płońskiego

po rozpoznaniu w dniu 11 grudnia 2013r.

sprawy **D. W.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 224§2 kk w zb z art. 222§1 kk w zw z art. 226§1 kk w zw z art. 11§2 kk, art. 62 ust 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii, art. 55 ust 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r o przeciwdziałaniu narkomanii

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Szczytnie II Wydziału Karnego

z dnia 29 sierpnia 2013r. sygn. akt II K 821/12

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

D. W. został oskarżony o to, że:

II. w dniu 19 sierpnia 2012 r. w miejscowości (...)gmina D., woj. (...), w celu zmuszenia funkcjonariuszy Policji w osobach st. sierż. Ł. K. oraz st. sierż. R. J. do odstąpienia od prawnych czynności służbowych groził im pobiciem, pozbawieniem życia i zwolnieniem z pracy, chwycił i szarpał ich za odzież czym naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonych, a nadto znieważył ich słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz plunął w twarz st. sierż. Ł. K. podczas i w związku z pełnieniem obowiązków służbowych.

tj. o czyn z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k

III. w czasie i miejscu jak w pkt I, wbrew przepisom ustawy posiadał środek odurzający w postaci marihuany w ilości 1,010 gram, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.)

IV. w okresie od 8 lipca 2012 roku do 19 lipca 2012 roku, wbrew przepisom ustawy dokonał wewnątrzspółnotowego przywozu z Holandii do Polski środka odurzającego w postaci marihuany w ilości 1,5 grama, przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi,

tj. o czyn z art. 55 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii (Dz. U. Nr 179, poz. 1485 z późn. zm.)

Sąd Rejonowy Szczytnie w II Wydziale Karnym. wyrokiem z dnia 29 sierpnia 2013 roku, w sprawie o sygn. akt II K 821/12 orzekł:

II. uznał oskarżonego D. W. za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów i za to:

- za czyn określony w pkt II aktu oskarżenia z mocy art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. opierając wymiar kary o art. 224 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn określony w pkt III aktu oskarżenia z mocy art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

- za czyn określony w pkt IV aktu oskarżenia z mocy art. 55 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii skazał go na karę 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonego D. W. kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył mu karę łączną 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 2 (dwóch) lat;

V. na podstawie art. 70 ust. 2 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii orzekł przepadek dowodów rzeczowych w postaci woreczka foliowego, w którym znajdował się susz roślinny oraz susz roślinny koloru zielonego o wadze netto 1,010 grama i zarządził ich zniszczenie;

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej wobec oskarżonego D. W. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres zatrzymania w sprawie od dnia 19 sierpnia 2012 r. do dnia 20 sierpnia 2012 r.

VII. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego D. W. od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych w części, za wyjątkiem opłaty w kwocie 180 (sto osiemdziesiąt) złotych.

Od powyższego wyroku apelację wniósł oskarżonego zaskarżając wyrok w części dotyczącej uznania D. W. za winnego popełnienia czynów zabronionych zawartych w punkcie II, III, IV.

Oskarżony na podstawie art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na jego treść, a w szczególności art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k., art. 410 k.p.k. polegającą na oparciu treści wyroku na selektywnie wybranym materiale dowodowym ograniczającym wyłącznie do zeznań st. sierż. R. J., st. sierż. Ł. K. funkcjonariuszy Policji Komendy Powiatowej Policji w S., które w żadnym razie nie mogą być uznane za dowody uprzywilejowane priorytetowe lub bardziej wiarygodne w porównaniu do innych dowodów zebranych in casu zeznań świadków W. W., J. P., P. S., I. R., co w konsekwencji doprowadziło do wadliwej oceny materiału dowodowego i naruszenia

podstawowych zasad postępowania karnego w tym m.in. rozstrzygnięcie wątpliwości wbrew zasadzie in dubio pro reo na niekorzyść oskarżonego jak również w oparciu o przepisy art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 3 k.p.k.

2. błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, iż zebrany w przedmiotowym postępowaniu materiał dowodowy upoważnia do uznania D. W. winnego popełnienia przestępstw z art. 224 § 2 k.k. w zb. z art. 222 § 1 k.k. w zw. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z art. 62 ust. 3 Ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego, przede wszystkim wyjaśnień oskarżonego, zeznań świadków W (...) W., J. P., P. S., I. R., nie pozwalała na przyjęcie, aby oskarżony w dniu 19 sierpnia 2012 r. w miejscowości (...) gmina D., woj. (...), usiłował zmusić funkcjonariuszy Policji w osobach st. sierż. Ł. K. oraz st. sierż. R. J. do odstąpienia od prawnych czynności służbowych groził im pobiciem, pozbawieniem życia i zwolnieniem z pracy, chwycił i szarpał ich za odzież czym naruszył nietykalność cielesną pokrzywdzonych, a nadto znieważył ich słowami wulgarnymi powszechnie uznawanymi za obelżywe oraz plunął w twarz st. sierż. Ł. K. albowiem okoliczności tego zdarzenia, które w tym dniu miało miejsce diametralnie miało inny przebieg i nie bez znaczenia w tej sprawie jest zdaniem oskarżonego, st. sierż. Ł. K. oraz st. sierż. R. J. posiadanych uprawnień w zakresie podjętych przez nich czynności służbowych polegających na tym, że nie ograniczyli oni czynności operacyjnych do I. R. jako osoby poszkodowanej oraz P. J. P. konkubenta poszkodowanej, a którego to w złożonym zawiadomieniu oskarżyła o usiłowanie pobicia i groźenia pozbawieniem jej życia przy użyciu pistoletu.

Z ostrożności procesowej na podstawie art. 427 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. oskarżony dodatkowo zarzucił orzeczeniu rażącą niewspółmierność orzeczonej wobec D. W. kary w sytuacji, gdy cele procesu karnego zostały osiągnięte, oskarżony przyznał się do zarzucanych mu czynów karalnych, wraził żal i ubolewanie, że czyny te popełnił oraz w trybie mediacji przedsądowej zawarł ugodę z poszkodowanymi funkcjonariuszami Policji, na mocy której naprawił im wyrządzoną szkodę oraz ich przeprosił.

Podnosząc powyższe zarzuty oskarżony wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku poprzez złagodzenie wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności, to jest uznanie, że wina i szkodliwość społeczna jego czynów nie jest znaczna i wniósł o warunkowe umorzenie postępowania na okres dwóch lat lub orzeczenie kary grzywny.

2. uchylenie wyroku Sądu Rejonowego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji wszelkich nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego, o których mowa w przedmiotowej apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacjom jako oczywiście bezzasadnym należało odmówić racji. Z uwagi na tożsamość stawianych w nich zarzutów zasadnym natomiast było ich łączne omówienie.

Na wstępie stwierdzić należy, iż Sąd Rejonowy rozpoznając niniejszą sprawę dokonał prawidłowych ustaleń zarówno w aspekcie okoliczności stanu faktycznego, winy oskarżonego i kwalifikacji prawnej przypisanych mu czynów, jak również w aspekcie wymierzonej mu kary. Dokonana w tym zakresie analiza materiału dowodowego jest wnikliwa i jasna, w pełni odpowiada dyrektywom określonym w art. 4 kpk a przeprowadzone w oparciu o tę analizę wnioski jest logiczne, zgodne z przesłankami wynikającymi z art. 7 kpk i przekonująco uzasadnione.

Apelacja nie wskazuje na żadne okoliczności, które nie byłyby przedmiotem uwagi Sądu Rejonowego i nie zawiera też takiej, merytorycznej argumentacji, która wnioski tego Sądu mogłaby skutecznie podważyć.

Nie można uznać za słuszne zwłaszcza powołanego w środku odwoławczym zarzutu dotyczącego niewspółmierności kary polegającej na wymierzeniu oskarżonemu za przypisane czyny kary łącznej siedmiu miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby dwóch lat. Sąd I instancji wyczerpująco odniósł się w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku do zasadności wymierzenia oskarżonemu tejże kary pozbawienia wolności, zaś Sąd Okręgowy podzielił to stanowisko.

Zgodnie z treścią art. 69 § 1 kk, Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności nie przekraczającej 2 lat, kary ograniczenia wolności lub grzywny orzeczonej jako kara samoistna, jeżeli jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa.

W doktrynie przyjmuje się, że stosując warunkowe zawieszenie wykonania kary Sąd bierze pod uwagę przede wszystkim okoliczności o charakterze podmiotowym, związane ściśle z osobą sprawcy, warunki i właściwości osobiste, postawa sprawcy, dotychczasowy sposób życia. Ustawodawca nie zamieszcza wprost wymogu uprzedniej niekaralności sprawcy. Fakt ten jednak może być wzięty pod uwagę przez sąd w ramach pojęcia postawy sprawcy oraz pojęcia dotychczasowego sposobu życia. Zachowanie się sprawcy po popełnieniu przestępstwa dotyczy takich kwestii, jak: dążenie do naprawienia szkody lub naprawienie jej, przeproszenie pokrzywdzonego, podjęcie próby pojednania się z nim, gotowość poddania się mediacji, wyrażenie skruchy, żalu. Należy brać także pod uwagę stosunek psychiczny sprawcy do czynu, który popełnił, do krzywd, które wyrządził (por. wyrok SA w Łodzi z dnia 19 czerwca 2001 r., II AKa 90/01, Prok. i Pr.-wkł. 2002, nr 4, poz. 23; wyrok SA w Krakowie z dnia 3 marca 1999 r., II AKa 14/99, KZS 1999, z. 3, poz. 28).

Odnosząc się do cytowanego przepisu stwierdzić trzeba, iż w przypadku D. W. warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest wystarczające, gdyż cele kary zostaną osiągnięte. Oskarżony winien dążyć do poprawy zachowania i unikania przestępczych zachowań, gdyż warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności jest dobrodziejstwem i winno przyczynić się do przestrzegania przez niego porządku prawnego.

Odnosząc się zaś do zarzutu skarżącego obraży przepisów postępowania stwierdzić trzeba, iż nie zasługuje on na podzielenie, a to z tego względu, że Sąd meriti oparł treść wyroku na ocenie całości materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie mając na uwadze zasady unormowane w kodeksie postępowania karnego. Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy ocenił zeznania świadków w osobach funkcjonariuszy Policji st. sierż. Ł. K. oraz st. sierż. R. J.. Świadczyli ci z racji pełnienia swojej funkcji nie mieli żadnego interesu, aby zeznawać fałszywie. Opisali oni szczegółowo zachowanie oskarżonego wobec nich w trakcie zdarzenia. Potwierdzili, że D. W. chwycił i szarpał ich za odzież, zmuszał do odstąpienia od czynności służbowych, groził im pobiciem, pozbawieniem życia i zwolnieniem z pracy.

Ponadto ich zeznania wzajemnie się uzupełniały. Również zeznania pozostałych świadków w osobach W. W., J. P., P. S., I. R., Sąd meriti ocenił właściwie i trafnie. Stąd też nie zasługuje na poparcie stanowisko skarżącego, jakoby Sąd uznając jedne dowody za uprzywilejowane i priorytetowe (szczególnie zeznania funkcjonariuszy Policji) wadliwie ocenił pozostały materiał dowodowy.

Trudno również zgodzić się z kolejnym zarzutem zaprezentowanym w apelacji przez skarżącego błędu w ustaleniach faktycznych. Zdaniem oskarżonego zdarzenie, do którego doszło w dniu 19 sierpnia 2012 r. miało inny przebieg aniżeli ten, który został ustalony przez Sąd I instancji. Sąd Rejonowy dokonał w sposób prawidłowy ustaleń faktycznych mając na uwadze całościową ocenę materiału dowodowego, a w szczególności relacje świadków odnoszące się do okoliczności zdarzenia. Co się zaś tyczy, jakoby oskarżony posiadał marihuanę jedynie w celach leczenia wzroku a nie po to by się nią odurzać to przede wszystkim stwierdzić należy, iż teza ta brzmi nieprzekonująco jeśli zważy się chociażby na fakt, w jakich okolicznościach doszło do ujawnienia posiadania przez oskarżonego wymienionego środka. Otóż oskarżony marihuanę tę posiadał przy sobie, konkretnie w kieszeniach spodni, i to w trakcie spotkania towarzyskiego, w związku z czym trudno dać wiarę zapewnieniom oskarżonego, iż w takich warunkach zamierzał on ową marihuaną leczyć swój wzrok. Okoliczność ta zresztą i tak nie ma w sprawie istotnego znaczenia, gdyż w świetle art. 55 ust.2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii penalizowane jest samo posiadanie środka odurzającego bez względu na motyw, które posiadaniu temu miałyby towarzyszyć.

W świetle powyższego, Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego zarówno w zakresie poczynionych przez ten Sąd ustaleń i orzeczonej wobec oskarżonego kary.

Reasumując zaskarżone orzeczenie jako prawidłowe należało utrzymać w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną (art. 437§1 k.p.k.).

Odnosząc się do kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zwolniono oskarżonego od ich poniesienia na podstawie art. 624 § 1 k.